

En Mateu i l'Adolf

En Mateu és al laboratori a l'edifici del govern, ultimant els darrers temes. Té una missió encomanada des de fa poc més d'un any, quan la màquina del temps va donar-se per resolta, després de moltes proves prèvies. És valent. No té família, així que s'estalvia patir i fer patir. No sap què passarà exactament perquè tot i que la missió ha estat curosament planificada, sempre hi cap la possibilitat d'un error que en modifiqui el curs.

Ha arribat l'hora de pujar a la màquina del temps, que ha estat programada per arribar a la Viena de 1908. Dins la nau hi té la roba adequada a l'època i tota la informació de l'Escola de Belles Arts, que repassarà en l'interval que dura el viatge. També l'acompanyen unes llaunes de menjar, poques, perquè comptant que retrocedeix cent anys i tardarà cinc minuts per any, hi estarà poc més de vuit hores per arribar-hi. Abraça els companys, un per un i s'acomiada d'ells amb orgull però també amb la incertesa del futur. Compta, que si tot va com ha d'anar, serà de tornada d'aquí a una setmana.

Entra a la nau, tanca la porta i acciona la palanca del temps. Sent un soroll fort, com si es tractés d'una explosió. I després, res. S'asseu a la butaca còmoda que es troba al mig de la sala ben il·luminada però sense cap finestra. Pensa que hagués estat bé anar veient la marxa enrere en el temps a través d'una obertura, com si es tractés

d'una pel·lícula. S'ho agafa amb calma. Té temps per llegir, per menjar i per pensar. Fins i tot dorm un parell d'hores. De tant en tant fixa la mirada en el rellotge penjat en una de les parets de la sala, que a més de l'hora li marca l'any. En algun moment s'imagina aturant la nau (ho podria fer només accionant la palanca) i baixant a visitar els avantpassats. Però com ja és situat a Viena li caldria desplaçar-se i hi veu algunes complicacions. Un altre dia. A més, té una missió important a realitzar i no es pot distreure. Moltes vides depenen d'ell. Quan el rellotge marca l'any 1908 torna a sentir el soroll eixordador i després el silenci altre cop. Ja hi és. Obre la porta. Davant dels seus ulls, un parc verd enorme i al fons, l'Escola de Belles Arts. Surt vestit de l'època i camina amb decisió cap a l'entrada de l'edifici. Hi ha multitud de gent que passeja amunt i avall. De sobte sent una mà que li agafa l'espatlla i l'atura. Se'l mira i no s'ho pot creure. No l'haurà ni de buscar. L'Adolf l'ha trobat a ell. Sospita res? No ho creu, ha estat una casualitat.

—També et presentes a la prova? — Li diu el noi, tot mirant-li la carpeta i la maleta artística que porta —em dic Adolf.

—Sí —se li acut contestar, una mica apurat pel moment—. Soc en Mateu —li respon tot oferint-li la mà.

Caminen junts cap a la sala on es farà la prova que determinarà el seu accés a l'escola. En Mateu és un gran dibuixant, un excel·lent artista, d'aquí que hagi estat ell el seleccionat per a la missió que

Tat Pi

Professor Ramon Bartrina

Del blanc al relat – Palafrugell – octubre 25

l'ocupa. Realitzarà la prova i aconseguirà el lloc a l'escola. Però no per a ell. Canviarà els exàmens i serà l'Adolf qui tindrà l'accés. La humanitat ho agrairà. Tornarà al 2008 satisfet d'haver canviat una part terrible de la història. L'Adolf no ho sabrà mai. Amb destresa, també hi ha estat entrenat, en Mateu canvia les proves. El que no sap és que aquest cop l'Adolf ha millorat i també és apte. En Mateu té la possibilitat d'entrar doncs a l'escola compartint aula amb l'Adolf. Potser li agradaria prou quedar-se a viure a la Viena del 1908. Ja hi té un amic, l'Adolf. I ha complert la missió.

Tat Pi